

גם לא יוכל לומר חס"כ, ע"י בזה באורך בתשו' הר"ם יו"ד [סי' י"ט] בהאי נידון היכא דבעינן תנאי דראוי ובל"ז לא יתקיים המצוה ויש בזה המצוה ותנאי' לדחות איסורים אם נימא דכיון דנדחה האיסור שוב לא ידחנו בפועל וסגי בתנאי, והארכנו בזה במק"א.

והעו"ל מכל האמור דיסיים הזכרה עכשיו בתוך השמונה עשרה, וכ"ז אם אמרינן דמה דיכול ללכת ע"י שומע כעונה לא חשיבא ראוי, וזה צריך ראי'.

והנה צענין הפסק בשמו"ע יל"ע צמי ששמע תקיעות שופר דמיושב בלא זכרה ועכשיו שומע דמעומד באמצע שמונה עשרה ללחש [להנהיגים קן] אם יכול לצרף, ולכאוי' היאך יפסיק, אך הא חזינן דלזכרת כהנים פוסק לדעת הרדב"ז המוצא במג"א [סי' קכ"ח ס"ק מ'] ומשמע דגם ראוי להפסיק לצרף אשר קדשנו בקדושתו כו', אך י"ל דשאני התם דבלא"ה פוסק עבור הזכרת כהנים גופי'. והנה להסוברים [ע"י מ"צ שם ס"ק ק"ו מהא"ר] דלזכרת כהנים אינו פוסק י"ל דגם לזכרת מ"ז דאוי' אינו פוסק וכמש"כ בא"ר דהעמידו דבריהם במקום תורה, וא"כ ודאי דלזכרה על התקיעה לא יפסיק.

ברכת
דחקיעת
שופר
באמצע שמד"ע

אף ביהא
ים לאחר
קא, כיון
כ נימא

ל סעי' ו'
באמצע
השלמה
דמדינא
מספיקא
וה"כ

ל לסיים
כ ליכא
והעירני
זיך ליכא
של כמה
הפרקים
דהוא רק
נות ה"נ

ב נמצא
גם אם
מיעבד
ר א"כ